

UZASADNIENIE

W dniu 23 lipca 2015 roku pokrzywdzony (...) Spółka Akcyjna 2SKA we W., jako leasingodawca, zawarł ze spółką (...) sp. z o.o. w C. reprezentowaną przez P. S. umowę leasingu nr (...), na mocy której pokrzywdzony nabył, a następnie powierzył spółce (...) do odpłatnego korzystania samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o numerze VIN (...) o wartości 110 000 zł.

W dniu 10 sierpnia 2015 roku pokrzywdzony (...) Spółka Akcyjna 2SKA we W., jako leasingodawca, zawarł ze spółką (...) sp. z o.o. w C. reprezentowaną przez P. S. umowę leasingu nr (...), na mocy której pokrzywdzony nabył, a następnie powierzył spółce (...) do odpłatnego korzystania samochód ciężarowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i o numerze VIN (...) o wartości 52 000 zł.

P. S. posiadał całość udziałów w spółce (...) sp. z o.o. w C.. W dniu 9 czerwca 2016 roku P. S. zbył na rzecz oskarżonego D. K. udziały w spółce (...) sp. z o.o. w C.. Wraz ze sprzedażą udziałów w spółce (...) przekazał oskarżonemu samochody będące przedmiotami opisanych powyżej umów leasingu; spółka nie płaciła rat leasingu. Oskarżony wiedział o zobowiązaniach spółki wynikających z zawartych umów leasingu. Oskarżony D. K. nie złożył wymaganych prawem wniosków o wpis zmiany danych w Krajowym Rejestrze Sądowym – Rejestrze Przedsiębiorców, w związku z w/w umową nabycia przez niego udziałów spółki (...).

Pismem z dnia 22 września 2016 roku, z uwagi na zwłokę w zapłacie opłat leasingowych, pokrzywdzony wypowiedział spółce (...) sp. z o.o. w C. umowę leasingu numer (...) i wezwał ją do zwrotu przedmiotu leasingu. Pismem z dnia 18 października 2016 roku pokrzywdzony wystosował do spółki (...) sp. z o.o. w C. ostateczne wezwanie do zwrotu przedmiotu leasingu. Pismo to zostało odebrane przez przedstawiciela (...) sp. z o.o. w C. w dniu 2 stycznia 2017 roku. Przedstawiciel pokrzywdzonego A. M. próbował skontaktować się z oskarżonym w sprawie zwrotu pojazdu będącego przedmiotem leasingu w miejscu jego zamieszkania, jednakże oskarżony unikał z nim kontaktu. A. M. przekazywał również wezwania do zwrotu pojazdu za pośrednictwem ojca oskarżonego.

Pismem z dnia 12 maja 2017 roku, z uwagi na zwłokę w zapłacie opłat leasingowych, pokrzywdzony wypowiedział spółce (...) sp. z o.o. w C. umowę leasingu numer (...) i wezwał ją do zwrotu przedmiotu leasingu. Pismem z dnia 29 maja 2017 roku pokrzywdzony wystosował do spółki (...) sp. z o.o. w C. ostateczne wezwanie do zwrotu przedmiotu leasingu.

Pomimo rozwiązania umów leasingu i wezwania do zwrotu pojazdów, oskarżony użytkował te pojazdy m.in. użyczając je M. R..

W dniu 12 lipca 2017 roku, w Kancelarii Notarialnej w Ś., oskarżony D. K. zawarł umowę zbycia udziałów w spółce (...) sp. z o.o. w C. z B. D.. W dacie zawarcia tej umowy B. D. nadużywał alkoholu, był bezdomny, zgodził się podpisać umowę zbycia udziałów za namową nieustalonych mężczyzn w zamian za drobną kwotę pieniędzy na alkohol jako tzw. słup. Oskarżony D. K. przekazał w dniu 12 lipca 2017 r. samochody V. (...) o nr rej. (...) o wartości 36408 złotych oraz M. (...) o nr rej (...) o wartości 69000 złotych będące przedmiotem opisanych umów leasingu B. D., który przekazał je nieustalonym mężczyznom towarzyszącym mu u notariusza w dniu zawarcia umowy zbycia udziałów. Oskarżony był karany.

(częściowe wyjaśnienia oskarżonego D. K. k. 86-87, 175, 266, zeznania świadka A. M. k. 22-23, 72-73, 267, zeznania świadka P. S. k. 66-67, 135-136, 266-267, zeznania świadka B. D. k. 112-113, 148, 325, zeznania świadka J. N. k. 138-139, zeznania świadka M. R. k. 158-159, 267, zawiadomienie k. 1-4, 41-44, pismo (...) k. 276, umowa leasingu k. 5-8, 9, 45-49, faktura k. 10, 56, 57, oświadczenia k. 58-63, protokół zdawczo – odbiorczy k. 50-51, wypowiedzenie k. 12-13, 52-54, wezwanie k. 14-17, 55, umowa zbycia udziałów k. 69-71, 81-83, opinia z zakresu szacowania ruchomości k. 339-356, 374-379, 383, 384, dane o karalności k. 388-389, odpis KRS k. 390-394).

Oskarżony D. K. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, wyjaśnił, że ktoś do niego zadzwonił, że chce kupić spółkę, umówił się z nim do notariusza, pan D. przyjechał z dwoma nieznanymi osobami i po wyjściu przekazał mu kluczyki. Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego jako niewiarygodne w części w jakiej kwestionował swoje sprawstwo, były one bowiem w tym zakresie sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym w postaci umów leasingu, pism zawierających rozwiązanie umów leasingu, wezwania do zwrotu przedmiotów leasingu, jak wynikało z uznanych za wiarygodne zeznań świadków P. S., A. M. oskarżony wiedział jakie zobowiązania obciążają spółkę oraz, że samochody nie stanowią własności spółki i na wypadek niewywiązywania się z zapłaty rat leasingowych podlegają one zwrotowi leasingodawcy. Jednocześnie jak wynika z uznanych za wiarygodne zeznań świadka B. D., zawarcie przez oskarżonego w dniu 12 lipca 2017 r. umowy zbycia udziałów w spółce de facto zmierzało do zbycia przedmiotowych pojazdów – od razu bowiem wiadomym było, że B. D. podpisał tę umowę nie dla prowadzenia działalności gospodarczej, że działał jako tzw. słup; Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkiem i od razu wiadomym było, że świadek jest osobą nadużywającą alkoholu, nie posiadającą minimalnej wiedzy i kompetencji dla prowadzenia działalności gospodarczej i to w postaci spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Oczywistym jest zatem, że zbywając w dniu 12 lipca 2017 r. udziały w spółce i przekazując B. D. samochody oskarżony działał, nie mając jednocześnie do tego żadnych podstaw prawnych, wyłącznie po to by te pojazdy zbyć. W pozostałym zakresie Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne, korespondowały one z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka B. D., dokumentem umowy zbycia udziałów spółki.

Dał Sąd wiarę zeznaniom świadka A. M., które były spójne, logiczne i konsekwentne oraz znajdowały potwierdzenie w wiarygodnych pismach pokrzywdzonego, wezwaniach do wydania przedmiotów leasingu.

Jako wiarygodne ocenił Sąd zeznania świadka P. S., które korespondowały z wiarygodnymi zeznaniami J. N. oraz wiarygodnymi dokumentami w postaci umowy zbycia udziałów z dnia 09 czerwca 2016 r., odpisem z KRS spółki (...), a nadto były spójne i logiczne.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań świadka J. N., które były spójne i logiczne oraz znalazły częściowe potwierdzenie w tych uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach świadka P. S. oraz w dokumencie w postaci dowodu doręczenia korespondencji. Równocześnie brak było jakichkolwiek innych dowodów podważających ich wiarygodność.

Dał Sąd wiarę zeznaniom świadka M. R., które były spójne i logiczne, a równocześnie brak było jakichkolwiek dowodów podważających ich wiarygodność.

Jako wiarygodne ocenił Sąd zeznania świadka B. D. były one szczerze, spójne, logiczne i konsekwentne oraz przekonujące z punktu widzenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bowiem osoby bezdomne są czasem wykorzystywane przez inne osoby w charakterze tzw. „słupów” w zakresie pełnienia funkcji zarządczych w podmiotach prawnych m.in. w spółkach prawa handlowego, natomiast osoby nadużywające alkoholu często podejmują różne działania w celu uzyskania pieniędzy na zakup alkoholu, nie zastanawiając się na konsekwencjach swoich działań. Zeznania te korespondowały z tymi uznanimi za wiarygodne wyjaśnieniami oskarżonego, dokumentem w postaci zawarcia umowy zbycia udziałów z dnia 12 lipca 2017 r..

Zeznania świadka M. M. nie wniosły nic istotnego do sprawy.

Sąd ocenił jako wiarygodną również pozostałą zgromadzoną w aktach sprawy i ujawnioną na rozprawie dokumentację, ponieważ została ona sporządzona prawidłowo, przez uprawnione do tego podmioty, a nadto nie nosiła śladów mechanicznych uszkodzeń, nie było podstaw do jej kwestionowania, miał przy tym Sąd na uwadze, że umowa zbycia udziałów z dnia 12 lipca 2017 r. miała charakter pozorny i w istocie jej zawarcie zmierzało jedynie do tego by oskarżony zbył samochody. Wydaną w toku postępowania opinię z zakresu szacowania ruchomości Sąd ocenił jako pełną i miarodajną, ponieważ spełnia ona wymogi wynikające z treści art. 200 kpk, a nadto sporządzona została w oparciu o wiedzę i doświadczenie zawodowe biegłego, a zawarte w niej ustalenia i wnioski stanowią zrozumiałą odpowiedź na postawione pytania.

Zważywszy na zgromadzony w sprawie i oceniony jako wiarygodny materiał dowodowy, Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem w dniu 12 lipca 2017 roku wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk (Sąd miał przy tym na uwadze błędnie przyjęty przez Prokuratora w akcie oskarżenia czas popełnienia przestępstwa – z materiałów postępowania wynikało jednoznacznie, że do zbycia pojazdów przez oskarżonego doszło w dacie zawarcia umowy zbycia udziałów spółki zawartej z B. D., w dniu 12 lipca 2017 r.). Zgodnie z dyspozycją art. 284 § 2 kk odpowiedzialności karnej nim przewidzianej podlega ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Przedmiotem ochrony przestępstwa przywłaszczenia jest własność do rzeczy ruchomej, inne prawa rzeczowe i obligacyjne do takiej rzeczy, jak również prawa majątkowe. Przestępstwo przywłaszczenia, jest przestępstwem kierunkowym. Oznacza to, że zamiarem sprawcy jest włączenie cudzej rzeczy ruchomej tudzież prawa majątkowego z towarzyszącym mu elementem chęci zatrzymania przedmiotu przestępstwa i traktowania go jak własnego. Jak wskazuje się w orzecznictwie „okolicznością tworzącą typ kwalifikowany przywłaszczenia w postaci sprzeniewierzenia jest powierzenie sprawcy rzeczy przez jej właściciela. Norma zawarta w przepisie art. 284 § 2 k.k. reguluje zatem sytuację, w której dochodzi do swoistego nadużycia zaufania, jakim obdarzył sprawcę właściciel rzeczy. Rzeczą powierzoną jest przy tym rzecz wydana sprawcy w określonym celu, za dobrowolną zgodą jej właściciela. Musi nastąpić wola obu stron co do przekazania mienia, gdyż jest tu wyraźnie mowa o powierzeniu cudzego mienia innej osobie. Podstawą powierzenia powinna być umowa cywilnoprawna, choćby dorozumiana i prosta w treści. Powierzenie to przeniesienie władztwa nad rzeczą na inną niż właściciel osobę, powiązane z ustaleniem określonego postępowania z rzeczą przez osobę ją uzyskującą i połączone z zastrzeżeniem konieczności jej zwrotu w przyszłości. Ostatnia okoliczność nie wyklucza także możliwości uzyskania prawa własności przez osobę uzyskującą cudzą rzecz, co może nastąpić w przyszłości i po spełnieniu określonych warunków przez dysponenta cudzej rzeczy.” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 lutego 2014 roku, sygn. akt II AKa 15/14). W niniejszej sprawie, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony dysponował pojazdami będącymi przedmiotem umów leasingu, zostały mu one przekazane przez P. S., po zawarciu w dniu 09 czerwca 2016 r. umowy zbycia udziałów spółki (...), na mocy której to umowy oskarżony stał się jedynym udziałowcem spółki. Zawierając umowę zbycia udziałów spółki (...) w dniu 12 lipca 2017 r. oskarżony zmierzał de facto do zbycia samochodu V. (...) nr VIN (...) oraz samochodu M. (...) nr VIN (...), które nie były jego własnością ani nie były własnością spółki (...) sp. z o.o. w C.. Samochody te zostały spółce (...) sp. z o.o. w C. powierzone do używania w ramach umów leasingu (o czym oskarżony wiedział), które zostały następnie wypowiedziane, zaś oskarżony jako jedyny współnik, był zobowiązany do zwrotu przedmiotów leasingu. Oskarżony wiedział jakie zobowiązania obciążają spółkę, wiedział, że spółka dysponuje samochodami w ramach umów leasingu, że z uwagi na nieregulowanie rat leasingowych jest zobowiązany do zwrotu pojazdów. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, przemyślanym, wiedział, że nie przysługuje mu prawo własności tych pojazdów, że jest zobowiązany do ich zwrotu - pomimo tego rozporządził nimi jak właściciel zawierając pozorną umowę zbycia udziałów spółki i przekazując innym osobom poprzez B. D. samochody. Oczywistym jest bowiem, że zawierając w dniu 12 lipca 2017 r. umowę zbycia udziałów spółki z B. D., co do którego od razu wiadomo było, że jest tzw. osobą podstawioną „słupem”, oskarżony faktycznie, celowo, w sposób nieuprawniony zbył pojazdy osobom trzecim. Bez wątplenia powyższe zachowanie oskarżonego było społecznie szkodliwe w stopniu wyższym niż znikomy, ponieważ godziło ono w tak istotne dobro prawne, jakim jest prawo własności. Wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu nie budziła wątpliwości. Oskarżony miał bowiem pełną świadomość naganności swojego zachowania, a ponadto nie znajdował się w żadnej takiej sytuacji motywacyjnej, która wykluczałaby swobodę w podejmowaniu przez niego decyzji i pokierowaniu postępowaniem.

Mając zatem na uwadze powyższe, kierując się dyrektywami wskazanymi w przepisach art. 53 § 1 i 2 kk Sąd wymierzył oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo z art. 284 § 2 kk karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd miał przy tym na uwadze aspekty podmiotowe tego czynu związane z nastawieniem sprawcy, jego motywację oraz stopień winy i zachowanie po popełnieniu przestępstwa, a nadto elementy przedmiotowe określające stopień społecznej szkodliwości tego czynu. Jako okoliczności obciążające Sąd poczytał oskarżonemu jego dotychczasową karalność, w tym za przestępstwa podobne oraz wysoką wartość szkody wyrządzoną przestępstwem. Sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności podlegającą wykonaniu, w myśl bowiem art. 69 § 1 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca

w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Oskarżony w dacie popełnienia przestępstwa był już skazany na karę pozbawienia wolności, nadto jego właściwości i warunki osobiste nie wskazują na to, że oskarżony zmieni swój dotychczasowy sposób postępowania. Zachowanie oskarżonego, który był karany za przestępstwa podobne po raz kolejny ujawniło jego lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego. Oskarżony mając świadomość, iż jego zachowanie jest karalne nadal nie przestrzegał porządku prawnego. Jedynie wykonanie kary o charakterze izolacyjnym może należycie spełnić funkcję resocjalizacyjną i uświadomić mu nieopłacalność i nieuchronność konsekwencji jego przestępczego działania. Zaznaczyć przy tym należy, iż z uwagi na rodzaj wymierzonej oskarżonemu kary dla niego samego będzie ona przykładem konieczności poniesienia odpowiedzialności za własne działania oraz uświadomi mu wagę jego czynu i zmusi go do przemyślenia i zrewidowania swojego dotychczasowego postępowania. Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara nie przekracza stopnia jego winy i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Mając na uwadze fakt, iż oskarżony przypisanym mu przestępstwem wyrządził szkodę w mieniu pokrzywdzonego, która nie została dotychczas naprawiona, Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia tej szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) Spółka Akcyjna 2SKA we W. kwoty 105408 złotych. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 2 § 1 pkt 3 kpk jednym z podstawowych celów postępowania karnego jest uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego. Tym samym zapadłe w sprawie orzeczenie winno dążyć do jak najszerszego zadośćuczynienia uszczerbkowi poniesionemu przez pokrzywdzonego wskutek zaistniałego na jego szkodę przestępstwa. Mając na uwadze treść zapadłego w sprawie orzeczenia Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego, kal. 14 dni.